

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

**nr. A/2014/0525 van 5 augustus 2014
in de zaak 1213/0550/A/2/0518**

In zake: de nv **IMBOS**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten DIRK LINDEMANS en Filip DE PRETER
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
de heer Axel VAN RIE

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 22 april 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 28 februari 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwevegem van 23 september 2009 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het verkavelen van gronden.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 8554 Zwevegem (Sint-Denijs), Kooigemstraat zn – Driesstraat zn en met als kadastrale omschrijving 6de afdeling, sectie C, nrs. 1569E, 0595F, 0596T.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 24 juni 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip DE PRETER die verschijnt voor de verzoekende partij en Axel VAN RIE die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 5 mei 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwevegem een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor *“het verkavelen van gronden”*.

De aanvraag voorziet in een verkaveling met nieuw wegtracé, waarop, in zuidelijke richting, een circa 5,00m brede, secundaire verbinding voor de zachte weggebruiker aansluit, als verbinding met de openbare garageweg/voetweg waarop een bestaande verkaveling, ter hoogte van de Vuurkruisersstraat, aansluiting vindt. De kavels 1 tot en met 6, bestemd voor aaneengesloten ééngezinswoningen zonder nevenbestemming, die per drie deel moeten uitmaken van een gezamenlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, grenzen onmiddellijk aan de Driesstraat en zijn ook in die zin georiënteerd. Tussen de kavels 3 en 4 is de nieuw aan te leggen openbare weg voorzien, waarlangs de kavels 7 tot en met 17, bestemd voor gekoppelde en alleenstaande (kavel 11) ééngezinswoningen, toegankelijk zijn. Ook deze gekoppelde woningen moeten het voorwerp zijn van een gezamenlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning. In deze gekoppelde en alleenstaande ééngezinswoningen zijn kantoren voor vrije, intellectuele en dienstverlenende beroepen als nevenbestemming toegestaan, weliswaar in oppervlakte beperkt tot maximum 30 % van de totale vloeroppervlakte. Tenslotte is er nog in een zone voor garages voorzien, achter de kavels 1 tot en met 3, gezien vanuit de Driesstraat, in functie waarvan ook een 7,00m brede garageweg ingetekend staat. Deze zone is bestemd voor minstens 6 individuele garages die het voorwerp dienen uit te maken van een gezamenlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, om een samenhangend geheel te vormen.

Volgens de bij de aanvraag gevoegde nota wateren de percelen af naar de Daalbeek, wat een waterloop is van derde categorie. Er zou een zone van ongeveer 3000m² zijn die mogelijk overstromingsgevoelig is. Voor het overige zou nog 5.500m² van de percelen zeer gevoelig zijn voor grondwaterstromingen. Het plan voorziet in een gescheiden rioleringsstelsel en, ter hoogte van de kavels 13 en 17, in een afwateringsgracht in functie van de opvang van het afstromend oppervlaktewater.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan ‘Kortrijk’, deels gelegen in woongebied en deels in woonuitbreidingsgebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 mei 2009 tot en met 15 juni 2009, worden twee bezwaarschriften ingediend. Ze handelen voornamelijk over overstromingsproblemen en privacy.

De gemeentelijke dienst Groen en Openbare Werken brengt op 5 mei 2009 een advies met opmerkingen uit.

Bij besluit van 13 juli 2009 heeft de gemeenteraad, die ervan uit gaat dat het perceel woongebied is, het tracé van de ontworpen weg goedgekeurd onder voorwaarden.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 18 september 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwevegem verleent op 23 september 2009 een verkavelingsvergunning onder voorwaarden aan de verzoekende partij.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tekent tegen deze beslissing op 19 oktober 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 17 december 2009 om dit beroep in te willigen en een verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 22 december 2009, beslist de verwerende partij op 14 januari 2010 om het beroep in te willigen en de verkavelingsvergunning te weigeren.

2.

Tegen deze beslissing werd door de verzoekende partij een vordering tot vernietiging ingesteld bij de Raad.

Met een arrest van 28 augustus 2012 met nummer A/2012/0329 vernietigt de Raad de beslissing van 14 januari 2010 en beveelt de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar binnen de drie maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest. In het arrest wordt onder meer overwogen:

“ ...

6.

De verzoekende partij gaat er dan ook geheel terecht van uit dat, tot zolang de overheid niet over de ordening van het gebied heeft geoordeeld, er in het woonuitbreidingsgebied enkel groepswooningbouw mogelijk is. De nadere ordening dient globaal te gebeuren.

De verzoekende partij houdt vooreerst voor dat haar aanvraag onder de toepassing van artikel 5.1.1 van het Inrichtingsbesluit valt aangezien het aangevraagde groepswooningbouw betreft. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de verkaveling ook betrekking heeft op een voldoende isoleerbaar deel van het woonuitbreidingsgebied. Dit werd evenwel volgens de verzoekende partij door de verwerende partij niet onderzocht, gelet op het standpunt van de verwerende partij inzake het principiële akkoord.

Met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verwerende partij de vergunning niet kon weigeren op grond van het motief dat er geen principieel akkoord voorlag van de deputatie.

7.

Het komt aan de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de verwerende partij. Het zal aan de verwerende partij zijn om te oordelen of het project van de verzoekende partij al dan niet groepswooningbouw is en of het verkavelingsproject kan beschouwd worden als een globale ordening in de zin van artikel 5.1.1 van het Inrichtingsbesluit.

Aangezien de loten 1 tot en met 8 en lot 14, die gelegen zijn in woongebied, onlosmakelijk verbonden zijn met het ganse verkavelingsproject, is een verdere wettigheidscontrole hieromtrent niet meer dienstig.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

...

Na dit arrest adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag van 24 januari 2013 om het administratief beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar ontvankelijk en gegrond te verklaren en de verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 29 januari 2013 beslist de verwerende partij op 28 februari 2013 om het beroep in te willigen en een verkavelingsvergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

Met betrekking tot de “wettelijke en reglementaire bepalingen” stelt de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar het volgende :

“Zowel de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar als het college van burgemeester en schepenen stelden ten onrechte vast dat de aanvraag enkel gelegen is in woongebied.

Tegen deze beslissing heeft de gewestelijke stedenbouwkundig ambtenaar beroep ingesteld, stellende dat een groot deel van de verkaveling gelegen is in woonuitbreidingsgebied. Het beroepsschrift besluit als volgt : “... dit gedeelte van het woonuitbreidingsgebied maakt deel uit van een groter woonuitbreidingsgebied, dat nog niet aangesneden kan worden. De ordening van het woonuitbreidingsgebied is nog niet vastgelegd door de overheid.”

De deputatie, heeft in aansluiting met het verslag PSA, de vergunning geweigerd stellende dat hiervoor een voorafgaand principieel akkoord is vereist. Deze motivering is ingegeven op grond van de omzendbrief van 25.10.2002, tot wijziging van de omzendbrief van 08.07.1997 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (B.S., 30/11/2002), samen gelezen met het arrest Calters. (R.v.S, 12/05/2009, nr. 193.184))

Hiertegen heeft de verkavelaar een vernietigingsverzoek ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (RVVB). De RVVB heeft de weigeringsbeslissing

vernietigd.

De vernietigingsgronden van het arrest kunnen als volgt worden samengevat :

“Voor zover de verwerende partij ten tijde van het nemen van haar beslissing nog het principieel akkoord op het oog had, zoals het uitgewerkt stond in de omzendbrief van 25 oktober 2002 tot wijziging van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, merkt de Raad op dat deze omzendbrief geen verordenend karakter heeft en slechts richtlijnen bevat; en bovendien eveneens voorwaarden toevoegt aan artikel 5.1.1. van het Inrichtingsbesluit. Het inroepen van deze rechtsgrond uit de omzendbrief heeft sedert de inwerkingtreding van het VCRO evenwel geen enkele zin meer aangezien, zoals verwerende partij terecht stelt, de regeling van het principieel akkoord decretaal werd vastgelegd. Deze regeling is echter maar toepasselijk op aanvragen ingediend vanaf 1 september 2009.

(...)

Met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verwerende partij de vergunning niet kon weigeren op grond van het motief dat dat er geen principieel akkoord voorlag van de deputatie.

(...) Het zal aan de verwerende partij zijn om te oordelen of het project van de verzoekende partij al dan niet groepswoningbouw is en of het verkavelingsproject kan beschouwd worden als een globale ordening in de zin van artikel 5.1.1 van het Inrichtingsbesluit.”

Ingevolge deze vernietiging dient de deputatie een nieuwe beslissing te nemen over de vergunningsaanvraag.

Hierbij moet worden vastgesteld - en dit wordt ook niet door de verkavelaar betwist - dat de verkaveling deels gelegen is in woongebied (voor de percelen ter hoogte van de Driesstraat) en deels in woonuitbreidingsgebied (voor de achterliggende percelen).

De kavels gelegen binnen de contouren van het woongebied zijn verenigbaar met de bestemming van het gewestplan. Voor wat betreft de kavels gelegen in woonuitbreidingsgebied is dit minder evident.

Woonuitbreidingsgebieden zijn gebieden bestemd voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied geen beslissing heeft genomen.

In de eerste plaats rijst de vraag of de aanvraag betrekking heeft op “groepswoningbouw”.

Op de hoorzitting en in een toelichtende nota dd. 17.12.2009 werpt de raadsman van de verkavelaar op dat de aanvraag wel degelijk een groepswoningbouw betreft. Hierbij wordt gewezen op het feit dat de verkavelingsvoorschriften voor de aaneengesloten bebouwing (loten 1 tot en met 6) uitdrukkelijk stellen dat de woningen per groep moeten worden opgericht als één samenhangend geheel. De voorschriften van loten 7 tot en met 17 stellen hetzelfde.

Volgens de Raad van State moet onder groepswoningbouw worden begrepen ; “het gelijktijdig oprichten van meerdere gebouwen bestemd voor bewoning die één

samenhangend geheel vormen.” (R.v.S., 5 maart 2010, nr. 201.564; 20 april 2004, nr. 130.386)

Uit de verkavelingsvoorschriften blijkt geenszins dat er sprake is van het gelijktijdig oprichten van alle woningen uit de verkaveling.

Met betrekking tot de aaneengesloten bebouwing worden de voorschriften als volgt geformuleerd :

“De woningen op de loten 1 tot 3 en 4 tot 6 dienen telkens in eerste instantie het voorwerp uit te maken van een gezamenlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning. Deze loten vormen telkens één groep. De woningen moeten per groep gezamenlijk worden opgericht als één samenhangend geheel.”

Hieruit volgt dat enkel voor de loten 1 tot 3 en voor de loten 4 tot 6 een gezamenlijke aanvraag en een gezamenlijke oprichting moet gebeuren als één samenhangend geheel. Het is dus perfect mogelijk dat de loten 1-3 op een ander tijdstip worden opgericht dan de loten 4 tot 6.

Deze redenering gaat ook op voor de gekoppelde woningen :

“De gekoppelde woningen dienen het voorwerp uit te maken van een gezamenlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning en moeten worden opgericht als één samenhangend geheel.”

Het is duidelijk dat het voorschrift slaat op aan elkaar gekoppelde woningen en niet op “alle” gekoppelde woningen. Bovendien voorziet de verkaveling in het oprichten van een solitaire woning (lot 11) waarvoor geen enkele verplichting bestaat tot gezamenlijke oprichting als één samenhangend geheel. Verkavelaar kan dit niet zomaar afdoen als een materiële vergissing zoals zij dit wil laten uitschijnen.

Uit dit alles moet redelijkerwijs worden besloten dat de aanvraag geen betrekking heeft op groepswoningbouw.

Ten tweede rijst de vraag of de verkaveling moet worden aanzien als een globale ordening van het woonuitbreidingsgebied. Volgens de Raad van State kan de ordening gebeuren hetzij in een bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan hetzij in een globaal plan dat het voorwerp uitmaakt van een behoorlijk vergunde verkaveling.

In het verleden aanvaardde de Raad van State dat een verkaveling voor een “substantieel en isoleerbaar deel” van het woonuitbreidingsgebied moet worden aanzien als een ordening van het gebied. (RvS, 23 juli 1999, nr. 81.906). Deze rechtspraak is thans verlaten door te stellen dat met de ordening van het gebied het hele woonuitbreidingsgebied wordt bedoeld. (RvS, 17 mei 2011, nr. 213.293; 14 december 2011, nr. 216.846)

In casu beslaat de verkavelingsaanvraag slechts een deel van het bestaande woonuitbreidingsgebied. (noordoostelijke deel van het gebied) Aangezien slechts een deel van het woonuitbreidingsgebied door de verkaveling wordt geordend, is er geen sprake van een ordening van het gebied zoals bedoeld in artikel 5.1.1 KB 28/12/1972.

Bijgevolg bestaat er een legaliteitsbelemmering om de verkaveling te kunnen vergunnen.

Daarnaast moet worden vastgesteld de kavels 10, 11, 12 en 13, evenals de voorziene waterbuffer gelegen zijn op de zate van een buurtweg, met name voetweg nr. 67. Er is geen enkele aanvraag tot het verplaatsen van de voetweg op deze locatie bekend. Zolang er geen enkele beslissing is genomen over een eventuele afschaffing of verplaatsing van deze voetweg, bestaat er geen juridische basis om de verkavelingsvergunning te kunnen verlenen.

Ook om die reden bestaat er een legaliteitsbelemmering.”

De deputatie treedt die beoordeling, in haar geheel en om de erin vermelde redenen volledig bij en neemt ze dan ook tot de hare.

Op de hoorzitting werpt de raadsman van aanvrager op dat de deputatie niet meer bevoegd is om te beslissen omdat niet binnen 3 maanden na het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen een nieuwe beslissing werd genomen. De raadsman gaat dan ook uit dat er al een stilzwijgende afwijzing is van het beroep.

Dit standpunt wordt niet bijgetreden. Er bestaat geen enkele decretale bepaling die voorziet in een sanctie wanneer de door de RVVb bepaalde termijn om tot een nieuwe beslissing over te gaan, is overschreden. De door de Raad opgelegde termijn is een termijn van orde, zodat de deputatie wel degelijk bevoegd blijft om deze beslissing te nemen.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening stelt de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar het volgende :

*“Tijdens de procedure werd een openbaar onderzoek gevoerd waarbij één bezwaarschrift werd ingediend door een aanpalende buur. (Driesstraat 17)
Deze handelt over de vrees voor overstroming, niveauverschil van de percelen die aan de tuin grenzen, inbreuk op de privacy, bereikbaarheid van de achterliggende garages, ...*

Uit het technische advies van de gemeentelijk dienst groen en openbare werken blijkt inderdaad dat de bezwaarindiener wateroverlast zal krijgen ingevolge de voorziene ophoging. Bovendien wordt gewezen dat de voorziene bijkomende buffering van 21.92 m³ te nipt is berekend. Volgens het dossier bedraagt de capaciteit 21,47 m³ zodat er onvoldoende marge overblijft. Verder wordt gewezen dat er geen typeprofiel van open gracht en berm is uitgetekend en bestaat er onduidelijkheid wat er zal gebeuren met de bestaande gracht langs de Driesstraat. Het project voorziet ter hoogte van de loten 13 en 17 in een afwateringsgracht met berm voor de opvang van het afstromend oppervlaktewater. Deze worden niet opgenomen in het openbaar domein, terwijl de technische dienst dit nochtans adviseerde, en dit in functie tot het beheer ervan.

De in de vergunning opgelegde voorwaarde om op eigen terrein een bijkomende buffering voor hemelwater te voorzien om een minimale bergingscapaciteit van

22m³ te garanderen is in dat opzicht onvoldoende, mede in het licht van het ongunstig advies van de gemeentelijke dienst groen. Overigens kan op geen enkele wijze de capaciteit van de achterliggende afwateringsgracht worden beoordeeld wegens het ontbreken van duidelijke maten. De opgelegde voorwaarde om de afwateringsgracht voldoende te dimensioneren, zonder dat men zicht heeft op de capaciteit ervan is onvoldoende. Overigens rijzen er vragen naar de voorgestelde inplanting van de afwateringsgracht en meer in het bijzonder in het licht van het duurzaam karakter ervan, temeer daar deze precies wordt voorzien op de plaats van een mogelijke uitbreiding van de verkaveling.

Op grond van deze gegevens moet redelijkerwijs worden geoordeeld dat de aanvraag wel degelijk aanleiding zal geven tot schadelijke effecten met betrekking tot de waterhuishouding.”

De deputatie treedt die beoordeling, in haar geheel en om de erin vermelde redenen volledig bij en neemt ze dan ook tot de hare.

4D CONCLUSIE

*Overwegende dat de aanvraag strekt tot het verkavelen met het oog op woningbouw welke grotendeels in woonuitbreidingsgebied is gelegen; dat de aanvraag niet als groepswoningbouw kan worden aanzien; dat er geenszins sprake is van een ordening van het gebied zoals bedoeld in artikel 5.1.1 van het gewestplannenbesluit 28/12/1972; dat bovendien een deel van de verkaveling gelegen is op de zate van een bestaande voetweg; dat de aanvraag aanleiding zal geven tot schadelijke effecten met betrekking tot de waterhuishouding;
...”*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 5 maart 2013.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, met een aangetekende brief van 22 april 2013, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en beschikt op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid VCRO over het rechtens vereiste belang.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.23 VCRO, samengelezen met artikel 4.8.3 VCRO zoals dit van toepassing was ten tijde van het instellen van de procedure bij verzoekschrift van 12 februari 2010.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een nieuwe beslissing heeft genomen buiten de termijn van drie maanden na de betekening van het arrest van de Raad van 28 augustus 2012 en dus de termijn overschreden is die bepaald was in dit arrest van de Raad.

De verzoekende partij stelt dat de regel dat de Raad aan het bestuursorgaan een nieuwe beslissingstermijn kan opleggen, afwijkt van het gemeen recht.

De verzoekende partij meent dat door de Raad van State ontwikkelde regel dat het vernietigingsarrest de zaak terug stelt in de staat waarin ze zich bevond voor het nemen van de beslissing, waarbij de overheid in beginsel beschikt over een volledige nieuwe termijn om de beslissing te nemen, niet geldt voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan immers volgens de verzoekende partij aan het bestuur een bepaalde termijn opleggen, die niet noodzakelijk dezelfde is als de oorspronkelijke termijn waarbinnen het bestuur moet beslissen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de termijn die de Raad op grond van artikel 4.8.3 VCRO kan bepalen enkel in de plaats komt van de termijn die op grond van artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO is bepaald, maar dat het rechtsgevolg voor het overschrijden van die termijn blijft bestaan zoals dit is bepaald in artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO. De afwijkende termijn die de Raad kan opleggen voor het vellen van een nieuwe beslissing geldt dus enkel voor de termijn maar niet voor de rechtsgevolgen verbonden aan het overschrijden van die termijn.

De verzoekende partij stelt dat er anders over oordelen een ongerechtvaardigd onderscheid in het leven roept tussen die personen waar de deputatie een eerste maal over een beroep dat tegen hen werd ingesteld moet uitspreken en anderzijds diegenen waarbij de deputatie zich na een vernietigingsarrest een tweede maal over dit beroep moet uitspreken omdat de eerste categorie personen de enigen zijn die zeker zullen zijn dat het beroep binnen een vaste termijn wordt afgehandeld, bij gebreke waarvan het beroep geacht wordt te zijn verworpen.

De verzoekende partij vraagt om, mocht de Raad de bovenstaande interpretatie niet delen, aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

“Schenden de artikelen 4.7.23. VCRO en artikel 4.8.3. VCRO dit laatste artikel in de versie zoals die van toepassing was voor de wijziging bij decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in de interpretatie dat de termijn die de Raad voor Vergunningsbetwistingen in voorkomend geval met toepassing van artikel 4.8.3., §1, tweede lid bij een vernietiging oplegt aan het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, geen vervaltermijn is, en dat het overschrijden van die termijn niet tot gevolg heeft dat het beroep wordt geacht te zijn verworpen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat deze artikelen een onderscheid in het leven roepen tussen die

personen die zich in de situatie geplaatst zien dat de Deputatie zich een eerste maal over een beroep dat tegen een hen verleende vergunning werd ingesteld moet uitspreken, en zij die zich in de situatie geplaatst zien dat de Deputatie zich na een vernietigingsarrest een tweede maal over dit beroep moet uitspreken, waarbij de eerste categorie op grond van artikel 4.7.23, §2 VCRO de zekerheid heeft dat het beroep binnen een vaste termijn wordt afgehandeld, bij gebreke waarvan het beroep wordt geacht te zijn verworpen en waarbij de tweede categorie in de vooropgestelde interpretatie die zekerheid niet heeft”.

De verzoekende partij besluit met te stellen dat de termijn van drie maanden om een nieuwe beslissing te nemen was verstreken op 6 december 2012 en dat daarom de beslissing van de verwerende partij van 28 februari 2013 dan ook laattijdig is.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat artikel 4.7.23, §2 VCRO in de administratieve beroepsprocedure uitdrukkelijk een vervalt termijn bepaalt waarbinnen de deputatie moet oordelen en uitdrukkelijk een sanctie bepaalt. Deze sanctie kan echter volgens de verwerende partij niet worden gekoppeld aan het overschrijden van de door de Raad overeenkomstig artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO bevolen termijn. De verwerende partij stelt dat het decreet wel zegt dat de Raad een termijn kan vaststellen, doch dat noch de aard van die termijn noch de sanctie bij overschrijding ervan bij decreet werd vastgesteld maar dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar de sanctieregeling van artikel 4.7.23, §2 VCRO.

Ook stelt de verwerende partij dat er geen prejudiciële vraag dient gesteld te worden omdat het gaat over twee afzonderlijke categorieën en de verwerende partij een nieuwe beslissing heeft genomen na de vernietiging zodat de verzoekende partij niet dienstig kan opwerpen dat zij geen zekerheid heeft dat het beroep binnen een vaste termijn werd afgehandeld.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat een arrest dat een vergunning vernietigt, het bestuur in de toestand plaatst van voor de vernietigde uitspraak. Aangezien artikel 4.8.2 VCRO (4.8.3 VCRO vóór de wijziging) niet heeft gesteld dat de termijn een vervalt termijn is, beschikt het bestuur over een nieuwe vervalt termijn overeenkomstig het gemeen recht.

De verzoekende partij stelt nogmaals dat zij inroept dat de termijn van artikel 4.8.2 VCRO (4.8.3 zoals van toepassing ten tijde van de vernietigde beslissing) gewoon in de plaats komt van de termijn bepaalt in artikel 4.7.23 VCRO. Zij voert niet aan dat de termijn van artikel 4.8.3 VCRO gesanctioneerd wordt door artikel 4.7.23 VCRO.

Ook stelt de verzoekende partij dat voor beide afzonderlijke categorieën het gaat om burgers die wachten op een beslissing over een door hen ingestelde administratieve procedure en dat het feit dat er nog geen procedure is gevoerd bij de Raad, het gemaakte onderscheid niet verantwoordt.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad heeft in het arrest van 28 augustus 2012 met nummer A/2012/0329 de verwerende partij bevolen om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de tussenkommende partij en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest.

Het arrest werd met een aangetekende brief van 6 september 2012 betekend aan de verwerende partij.

De bestreden beslissing werd genomen op 28 februari 2013. Dit is bijna 6 maanden na de betekening van het arrest. De door de Raad gestelde termijn van 3 maanden werd aldus overschreden. Dit wordt door partijen niet betwist.

2.

Artikel 4.7.23, §2 VCRO stelt in verband met de beroepstermijnen van de deputatie het volgende:

“De deputatie neemt haar beslissing binnen een vervalt termijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het beroep. Deze vervalt termijn wordt verlengd tot honderdvijf dagen, indien toepassing wordt gemaakt van het mondelinge of schriftelijke hoorrecht, vermeld in § 1, eerste lid.

Indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervalt termijn, wordt het beroep geacht afgewezen te zijn.”

De vervalttermijnen, opgenomen in artikel 4.7.23, §2 VCRO, en de overeenkomstige sanctie bij niet-naleving ervan (stilzwijgende afwijzingsbeslissing) hebben betrekking op de administratieve beroepsprocedure en staan volledig los van de termijnen opgelegd door de Raad in de jurisdictionele procedure.

Artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, zoals het gold ten tijde van het arrest van 28 augustus 2012 stelt het volgende:

“De Raad kan het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, bevelen om een nieuwe beslissing te nemen, binnen de door de Raad bepaalde termijn. De Raad kan in dat verband:

1° welbepaalde onregelmatige motieven of kennelijk onredelijke motieven aanwijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing niet kunnen worden betrokken;

2° specifieke rechtsregelen of rechtsbeginselen aanwijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing moeten worden betrokken;

3° de procedurele handelingen omschrijven die voorafgaand aan de nieuwe beslissing moeten worden gesteld.”

Het huidig geldende artikel 4.8.2, derde lid VCRO is gelijkkluidend.

Dit artikel geeft aan de Raad een “injunctiebevoegdheid” om aan het bestuur een bevel te geven om binnen de door de Raad bepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen. Dit is een bevel van een administratief rechtscollege.

De VCRO voorziet niet dat deze termijn een vervalt termijn zou zijn.

Ook in de parlementaire voorbereidingen (Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 206, nr. 593) wordt enkel gesteld dat “de instelling en de bevoegdheidsomschrijving van het administratief rechtscollege belangrijke waarborgen insluiten opdat de uitspraken van dat college op een snelle en adequate wijze worden opgevolgd”. Artikel 4.8.3 VCRO wordt dus beschouwd als een “waarborg” zodat de uitspraken adequaat kunnen worden opgevolgd, maar dit betekent niet dat de decreetgever heeft voorzien in een vervalt termijn.

Bovendien maakt artikel 4.7.23, §2 VCRO deel uit van “HOOFDSTUK VII. Administratieve procedure” van de VCRO. Dit is een procedureregule van de administratieve beroepsprocedure.

Artikel 4.8.3 VCRO maakt op zijn beurt deel uit van “HOOFDSTUK VIII. Raad voor vergunningsbetwistingen” en is een procedureregels van de jurisdictionele procedure.

Dit zijn twee verschillende, van elkaar te onderscheiden procedureregels. De administratieve beroepsprocedure en de jurisdictionele procedure dienen van elkaar te onderscheiden worden. Het ene artikel kan dus niet een deel van een ander artikel uit een andere procedure die een andere aard heeft, vervangen of aanvullen.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de termijn die de Raad op grond van artikel 4.8.3 VCRO kan bepalen enkel in de plaats komt van de termijn voorzien in artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO waardoor de sanctie voor het overschrijden van de termijn, zoals bepaald in artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO ook geldt bij het opleggen van een termijn voor uitspraak door de Raad op grond van artikel 4.8.3 VCRO.

Het overschrijden van de termijn die door de Raad wordt opgelegd, kan met andere woorden, niet bestraft worden met de sanctie van artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO.

3.

Zoals reeds gesteld is de termijn, opgelegd door de Raad op grond van artikel 4.8.3 VCRO een ordetermijn. Toch is de verwerende partij niettemin gebonden door de redelijketermijneis als beginsel van behoorlijk bestuur.

Een termijnoverschrijding van 3 maanden kan evenwel, in het licht van de concrete omstandigheden van deze zaak, niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden.

4.

De verzoekende partij meent dat er zich een ongerechtvaardigd onderscheid voordoet tussen de personen die een beroep indienen bij de deputatie en de personen die geplaatst zijn in de situatie dat de deputatie zich na een vernietigingsarrest een tweede maal over dit beroep moet uitspreken.

De verzoekende partij stelt dat beide partijen onderscheiden worden behandeld zonder rechtvaardiging, omdat enkel de eerste categorie er zeker van is dat haar beroep binnen een vaste termijn wordt afgehandeld. De verzoekende partij stelt voor om in dit verband te stellen een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Artikel 26 §2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof luidt als volgt:

“Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden :

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet

schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad stelt vast dat het vermeende onderscheid duidelijk twee afzonderlijke categorieën van personen onderscheidt: de eerste categorie bevindt zich op het niveau van de administratieve beroepsprocedure en de tweede categorie bevindt zich op het niveau van de jurisdictionele procedure, zijnde na een jurisdictionele uitspraak.

Hoewel beide categorieën van personen zich in een lopende procedure bevinden waarbij zij antwoord afwachten van de deputatie omtrent het administratief beroep, ligt het te rechtvaardigen onderscheid in het feit dat de tweede categorie zich bevindt in een situatie waarbij zij dient te wachten op een beslissing van de deputatie ingevolge een gerechtelijk bevel van een administratief rechtscollege.

De situaties van beide categorieën kunnen dan ook niet met elkaar vergeleken worden, aangezien een beslissing in het kader van een administratieve beroepsprocedure van een andere aard is dan een beslissing naar aanleiding van een geschil dat voor een administratief rechtscollege is gebracht. Een onderscheid op het vlak van de aard van de termijn waarbinnen een beslissing moet worden genomen (vervaltermijn of termijn van orde) kan dan wel degelijk verantwoord zijn.

Er is geen, althans geen relevante, gelijkenis tussen de situatie van de personen die zich in de situatie geplaatst zien dat de deputatie zich een eerste maal over een beroep dat tegen een hen verleende vergunning werd ingesteld moet uitspreken, en zij die zich in de situatie geplaatst zien dat de deputatie zich na een vernietigingsarrest een tweede maal over dit administratief beroep moet uitspreken.

De Raad ziet geen reden om de door de verzoekende partij voorgestelde vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

5.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont welk concreet nadeel zij heeft geleden doordat de beslissing drie maanden later werd genomen dan de termijn opgelegd door de Raad. De verzoekende partij beperkt zich tot de vaststelling dat zij “veel vroeger een uitspraak had gehad” mocht de verwerende partij binnen een termijn van drie maanden na de betekening van het arrest een beslissing hebben genomen.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 5 augustus 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
 met bijstand van

Katrien WILLEMS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Katrien WILLEMS

Hilde LIEVENS